

KERSTWENS

DOOR

WENDY VAN LIJSSEL

FOTOGRAAF

DAISY RENDERS

WENSAMBULANCE BRABANT VERVULT
LAATSTE WENS

'ZE WILDE NOG GRAAG ÉÉN KEER NAAR HUIS'

Dankzij WensAmbulance Brabant kon Bettie van Luytelaar uit Lennisheuvel enkele dagen voor haar overlijden toch nog één keer naar huis. Om in haar eigen omgeving afscheid te nemen van haar naasten en al haar dieren. Dat vervult de nabestaanden met grote dankbaarheid.

Een oprechte lach, intens verdriet en een heel groot gemis. Het is een vat vol emoties waarmee de familie Van Luytelaar uit Lennisheuvel worstelt nadat hun (schoon)moeder, echtgenote, oma en vriendin Bettie afgelopen juni na een kort maar hevig ziekbed, op slechts 58-jarige leeftijd overleed. Vorig jaar won het team waarin onder andere Willemien Renders, maar ook haar schoondochter Daisy die (afscheid)fotografie is, de tweede prijs bij deelname aan de Boksele Kwis. De vijfhonderd euro die dit opleverde, werd geschonken aan WensAmbulance Brabant waarbij Daisy ter plekke een gratis reportage aanbood. Dat de 'prijs', een term die er in deze een is met een dubbele bodem, uiteindelijk naar goede vriendin Bettie van Luytelaar zou gaan, had niemand op dat moment kunnen vermoeden. Ruim een jaar geleden leek er niets aan de hand te zijn met Bettie van Luytelaar. Ze was een actieve vrouw en altijd in de weer. Druk met haar gezin, gek op haar kinderen en kleinkinderen, doende met clubjes en haar dieren. Terugkijkend met haar man Jos, zoon Bert en diens vriendin Jessica, dochter Annet en haar vriend Sander, maar ook met Willemien en Daisy, wordt opgemerkt dat ze wel al enige tijd meer vermoeid was dan normaal. „Ze dacht zelf aan een verkoudheid die niet doorzette of een griepje en wuifde het weg”, wordt verteld. Bettie was bloeddonor bij Sanquin. Vóór afname wordt echter gecheckt of alles in orde is. „Het hb-gehalte in haar bloed bleek veel te laag. Dat verklaarde ook

waarom ze zo moe was. Ze mocht geen bloed geven en kreeg het advies naar de huisarts te gaan”, meldt het gezelschap. „Dat deed ze en toen ging het heel snel.”

DRIE OPTIES

Bettie belandde in de medische molen en onderging diverse onderzoeken. Slechts anderhalve week later volgde de uitslag. Bettie had leukemie en kreeg drie opties voorgelegd. Niets doen, een lichte chemokuur met een verwachte levensduur van een paar jaar of de zwaarst denkbare waarbij er kans was om te genezen. Ze hoefde er niet over na te denken. „Ze ging gelijk voor de zwaarste behandeling. Ze was positief en dat waren wij ook. Ons mam was sowieso iemand die nooit opgaf en er altijd voor ging. Ze hield van paardrijden. Veertien jaar geleden brak ze na een val met paardrijden haar rug. Ze kon het toen niet meer, maar ging vervolgens paardrijwedstrijden jureren. Dat paard hebben we trouwens nog steeds. Het is tekenend voor hoe ze was. Ze maakte er altijd het beste van”, blikt de familie terug. Met zwaarste behandeling is geen woord te veel gezegd. Dat het ernstig

'Ons mam was sowieso iemand die nooit opgaf en er altijd voor ging'

was, bleek uit het feit dat Bettie al twee dagen na de uitslag, eind 2018, opgenomen werd voor een eerste kuur. Omdat zij dan tijdens Kerstmis en Oud op Nieuw in het ziekenhuis zou liggen, werd de keus gegeven om de behandeling over de feestdagen heen te tillen. Iets wat niemand wilde. „Ze kreeg een tien dagen durende chemokuur via een infuus en aansluitend moest ze drie weken in quarantaine op een aparte kamer. Wij mochten, mits niet verkouden of griepig, wel op visite, maar voor binnenkomst moesten we bijvoorbeeld onze handen ontsmetten.” Ook in deze situatie hield Bettie er de moed in. „Ze is echt een paar dagen vreselijk ziek geweest, maar vervolgens raapte ze zich bij elkaar, richtte die kamer zo gezellig mogelijk in en verveelde zich geen seconde.”

Na vier weken kwam Bettie thuis om aan te sterken en zich op te maken voor nog een dergelijke kuur, bestraling en stamceltransplantatie. Laatstgenoemde kon niet in Veldhoven. Ze moest ervoor naar Maastricht. Ook daar moest ze weer in quarantaine. De behandelingen zijn ongekend zwaar,

maar leken te helpen. „Om te beginnen waren de signalen positief want haar bloedwaarden gingen omhoog. Maastricht had de behandeling overgenomen. Daar moest ze elke maandag op controle. Ze hoefde uiteindelijk 'slechts' een keer per twee weken terug te komen”, aldus de familie. Er gloorde hoop. Die werd uiteindelijk in één klap weggenomen. „We kregen op 27 mei te horen dat er veel slechte cellen gevonden waren. Dit werd op dinsdag 5 juni bevestigd. Vervolgens kreeg ze die nacht dusdanige pijn dat ze in het ziekenhuis in Veldhoven belandde. Bovenop alle ellende moest ze geopereerd worden aan een galsteen. Het ene had niets met het andere te maken, maar was domme pech.”

HET LEEK WEL NORMAAL

Bettie bleef in Veldhoven waar een week later de definitieve uitslag volgde. Er werd niet meer gesproken over een jaar of maanden, maar eerder over weken. 'Mevrouw, we kunnen niets meer voor u doen. U gaat dood', was de boodschap. Het hoeft geen betoog dat het voor Bettie en iedereen om

haar heen, als een mokerslag kwam. Uiteindelijk werd haar gevraagd of er nog wensen waren. Die had ze. Ze wilde heel graag nog één keer naar huis. Een wens die dankzij WensAmbulance Brabant in vervulling ging. Er werd contact opgenomen en een dag later al kon Bettie naar huis. „Om te zorgen dat ze wat sterker was en zich iets beter voelde, waren eerder twee zakken bloed toegediend. Dat zorgde ervoor dat ze in een rolstoel kon zitten. Zo konden we haar buiten langs al haar dieren rijden. De alpaca's, de paarden, de kippen en onze honden. Aansluitend hebben we koffie en thee gedronken. Ons mam zat op haar eigen plekje”, wordt teruggeblikt. Verbaasd: „Het leek wel normaal. Het was heel fijn om daar met elkaar te zijn.” Terwijl de professionele vrijwilligers van WensAmbulance zich discreet terugtrokken, maakte Daisy zonder storend te zijn, foto's van de hele samenzijn. Het fotoboekje wat ervan gemaakt werd, blijkt nu al van onschatbare waarde. Er wordt met een lach en een traan doorheen gebladerd. Het verdriet is intens en het gemis enorm. De familie: „Wij zijn WensAmbulance Brabant heel dankbaar dat we op het allerlaatst nog een moment in eigen omgeving met elkaar hebben kunnen door brengen.” Drie dagen later overleed Bettie. Op haar verzoek stonden er tijdens de uitvaart collectebussen voor WensAmbulance Brabant.

www.wensambulancebrabant.nl